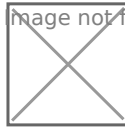

Εργαζόμαστε για τον Χριστό ή για τον πονηρό; Σχόλιο στον Απόστολο της Κυριακής (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown

Οι καθημερινές βιοτικές ανάγκες δεν θεραπεύονται παρά μόνο με την εργασία. Όλοι μας πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως τίποτε άλλο εκτός από την εργασία, δεν είναι ικανό να ανοίξει το δρόμο προς την επίγεια επιτυχία και ευτυχία, αλλά και προς την ατελεύτητη μακαριότητα. Με την εργασία μας ικανοποιούμε τις υλικές προσωπικές μας ανάγκες, τις ανάγκες της οικογένειάς μας και συνεισφέρουμε στο κοινωνικό γίνεσθαι και στις ανάγκες των εμπερίστατων αδελφών μας.

Με την τίμια εργασία μας αποκτούμε ανεξαρτησία απέναντι στους άλλους, και

τονώνουμε την αυτοπεποίθηση και το συναίσθημα της προσωπικής μας αξίας. Με αυτήν εξασφαλίζουμε το εισόδημά μας για την εκπλήρωση των κοινωνικών μας υποχρεώσεων, για αξιοπρεπή βίο, και για αποφυγή ταπεινώσεων και πράξεων που μας εξευτελίζουν στα μάτια της κοινωνίας ή μειώνουν το ηθικό μας γόητρο. Με αυτή διατηρούμε ταυτόχρονα τη σωματική και ψυχική μας υγεία, αναπτύσσουμε τις ανώτερες πνευματικές ικανότητες και δημιουργικές μας δυνάμεις, καλλιεργούμε την κοινωνική συνείδηση και γινόμαστε υπεύθυνα άτομα.

Εργαζόμαστε στη ζωή μας, όμως, μόνο για να επιβιώσουμε, ή και για να αποκτήσουμε αγαθά, φήμη, χρήματα και δόξα; Μας ενδιαφέρει μόνο η γνώμη του κόσμου, η καλοπέραση, η ανέμελη ζωή και ο λιγότερος μόχθος; Εργαζόμαστε για το σήμερα και όχι για το αύριο; Ακολουθούμε την προτροπή των πατέρων για την εργασία, ότι πρέπει να εργαζόμαστε σαν να μην πεθάνουμε ποτέ και να ετοιμαζόμαστε σαν να πεθάνουμε σήμερα; Μήπως ακολουθούμε τους συνανθρώπους μας χωρίς μεταφυσικές τάσεις που η φιλοσοφία τους λέει: «φάγωμεν, πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν» (Α Κορ. ιε 32);

Όταν εργαζόμαστε όχι μόνο για το σήμερα, αλλά με προεκτάσεις στο αύριο, τότε εργαζόμαστε για τον Χριστό μας και έχουμε την ευλογία Του στη ζωή μας και στα έργα μας. Όταν εργαζόμαστε μόνο για το σήμερα, χωρίς ηθικές αναστολές, τότε όσο σκληρά και αν εργαζόμαστε, εργαζόμαστε για τον πονηρό και η ευλογία του Χριστού μας δεν έρχεται στη ζωή και στα έργα μας. Εργαζόμαστε την αδικία, την εμπάθεια, την τρικλωποδιά του αδελφού μας, την επιβιώσή μας σε βάρος του, το ψέμμα, την κατάκριση, την καταλαλιά, το προσωπικό μόνο συμφέρον, την ανάδειξή μας πάνω από τους άλλους, την υποκρισία, το φθόνο. Ναι, εργαζόμαστε, αλλά όχι θεάρεστα. Εργαζόμαστε για τον πονηρό και εξυφαίνουμε το σάβανο του αιωνίου θανάτου μας.

Ευλογημένη εργασία είναι αυτή που μας συγκρατεί κοντά στον Θεό μας, και επιτελείται με προσευχή, αφού «εάν μη Κύριος οικοδομήσῃ οἶκον εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οικοδομοῦντες» (Ψαλμ. 126, 1). Είναι αυτή η εργασία που μας κάνει αυτόρκεις και ικανούς να βοηθήσουμε και τους συνανθρώπους μας, όπως η εργασία του Αποστόλου Παύλου, που έλεγε ότι έτρωγε τον άρτο του με τον κόπο των χεριών του, για να μην επιβαρύνει κανένα από τους συντρόφους του. «Ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ υπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταὶ» (Πραξ κ 34). Ευλογημένη εργασία είναι αυτή που μας γεμίζει χαρά και μας ειρηνεύει.

Οφείλουμε ως πιστοί Χριστιανοί πάντοτε να είμαστε εργάτες του καλού, όπως μας διαβεβαιώνει πάλιν ο θεῖος Παῦλος λέγοντας, «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντί τῳ εργαζομένῳ τῷ ἀγαθόν» (Ρωμ. β' 10). Τότε μόνο θα λάβουμε θείες αμοιβές στη Βασιλεία του Θεού μας, θα εξασφαλίσουμε συντάξιμη αιωνιότητα, ανεξάρτητα από

την καταγωγή και προέλευσή μας, αφού ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις. Έτσι, εάν είμαστε εργάτες του καλού και αγαθού τόσο στην πρόσκαιρη ζωή μας στη γη, όσο και στην ατελεύτητη, στους ουρανούς, θα έχουμε πνευματικές απολαβές, όπως είναι τα θεία αγαθά της δόξας, της τιμής και της ειρήνης, αυτά που χαρίζει αφθονοπάροχα ο Θεός Δωρεοδότης στους πιστούς και αφοσιωμένους δούλους Του. Αντίθετα αν είμαστε εργάτες του κακού και της ανομίας, αν εργαζόμαστε για τον πονηρό, θα ζούμε μέσα στη θλίψη και στη στεναχώρια και θα γευόμαστε διαρκώς τα αποτελέσματα και τις συνέπειες της κακής αυτής επιλογής τους. Η συνείδησή μας δεν θα ηρεμεί ποτέ, η ζωή μας θα είναι μέσα στην ταραχή και στην ανασφάλεια, το μέλλον μας θα είναι σκοτεινό και γεμάτο αγωνίες και αβεβαιότητες, η καρδιά μας θα είναι γεμάτη βάρη και ενοχές, η ελπίδα μας για ένα καλύτερο αύριο θα είναι καταπεσμένη και ανύπαρκτη και μετά τον θάνατό μας τι; Δεν θα έχουμε να λάβουμε εφάπαξ και σύνταξη αιώνια, αφού τα ένσημά μας δεν θα είναι περασμένα στα βιβλιάρια του Χριστού μας, αλλά του πονηρού και δεν εξαγοράζονται μετά το θάνατο.

Τον ωραίο δρόμο της φιλοπονίας, της εργασίας του καλού, αν ολοπρόθυμα τον επιλέξουμε και με υπομονή, τιμιότητα και ειλικρίνεια τον ακολουθήσουμε, θα είμαστε οι συντελεστές της πρόοδου και της ευημερίας της κοινωνίας μας και θα κερδίσουμε τόσο τα βιοτικά και επίγεια αγαθά, όσο και τα επουράνια. Αυτός ο δρόμος μας εξασφαλίζει χαρά δημιουργική και ειρήνη ψυχική καθώς και εκτίμηση εκ μέρους των συνανθρώπων μας. Αυτός επίσης ο δρόμος θα μας αξιώσει και της χαράς των ουρανών και της τιμής του Κυρίου μας, του Ειρήναρχου Θεού μας.

Το δρόμο αυτό αν ακολουθούσαμε όλοι ειλικρινά και ανυστερόβουλα, αν εργαζόμαστε για τον Χριστό μας αληθινά, θα είχαμε αποφύγει τα προβλήματα της ηθικής και οικονομικής κρίσεως που μας ταλανίζουν και θα φροντίζαμε για την ειρήνη στις ψυχές, στις οικογένειές μας, στην Εκκλησία μας, στην πατρίδα μας, στον κόσμο όλο. Οι εργάτες του καλού κάνουν πάντα αυτό που είναι θεάρεστο. Νοιάζονται για την πρόοδο του σπιτικού τους, της συνοικίας τους, του τόπου τους, αλλά πάντοτε χωρίς εκπτώσεις συνειδήσεως η ηθικές κατακόρυφες πτώσεις. Δουλεύουν για να καταπολεμήσουν τις αρρώστιες του σώματος και της ψυχής, για να δώσουν χαρά στους θλιμμένους, στους μοναχικούς, στους υπερήλικες. Δουλεύουν για να γίνουν φώτα και να σκορπίσουν το φως της αλήθειας, της ελευθερίας και της αγάπης γύρω τους. Δουλεύουν για να διαδώσουν το μέγιστο και υπερπολυτιμότεο αγαθό της πίστεως στο Θεό Πατέρα και στον Κύριο Ιησού Χριστό και στο Άγιο Ζωοπάροχο Πνεύμα. Δουλεύουν για να γίνουν Άγιοι και να μην μείνουν στο «κατ' εικόνα», αλλά να φθάσουν στο επιθυμητό «κατ' ομοίωσιν».

Δυστυχώς σήμερα είμαστε όχι μόνο φυγόπονοι, αλλά και αυτονομημένοι έχοντας

διώξει τον Χριστό από τη ζωή μας. Δεν τον θέλουμε εργοδότη μας. Δεν εργαζόμαστε γι' Αυτόν! Τον έχουμε διώξει μακριά με τη συμπεριφορά μας, με τους εγωϊσμούς μας, με τις αμαρτίες μας, με τα πάθη μας. Η απομάκρυνση, όμως, του Θεού από τη ζωή μας έχει και τις συνέπειές της. Έτσι, ζούμε σε ένα κόσμο ταραγμένο. Σε ένα κόσμο που ψάχνει να βρει διεξόδους στα αδιέξοδά του στα τυφλά. Όταν είμαστε κοντά στο Χριστό μας είμαστε ασφαλισμένοι, μακριά Του νοιώθουμε ανασφάλιστοι. Κοντά Του ειρηνεύουμε, μακριά Του ταραζόμαστε. Κοντά Του ζούμε ήσυχα και προοδεύουμε, μακριά Του κινδυνεύουμε και απομαρκυνόμαστε από τα ευλογημένα του αγαθά.

Σήμερα με την κρίση που μαστίζει την πατρίδα μας όλοι νοιώθουμε ανασφαλείς, το επίγειο αύριο έρχεται αβέβαιο, πόλεμοι και συρράξεις ακούγονται γύρω μας και η ταραχή έχει καταλάβει το μέρος της ειρήνης στις καρδιές μας. Για το ουράνιο αύριο ούτε λόγος γίνεται. Λίγοι ενδιαφέρονται γι' αυτό, όσοι αγαπούν πραγματικά τον Χριστό μας και θέλουν να βρίσκονται μόνιμα κοντά Του. Τώρα, λοιπόν, που ζούμε σε ταραχή και αβεβαιότητα, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά οφείλουμε να θρονιάσουμε στις καρδιές μας τον Χριστό μας, το Άρχοντα της Ειρήνης, να εργαζόμαστε γι' Αυτόν που ποτέ δεν μας εγκαταλείπει, εάν εμείς όμως του το ζητήσουμε. Μας το είπε άλλωστε: «Ου μη σε ανώ, ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω» (Εβρ. ιγ 5).

Μην απογοητευόμαστε εμπρός στα προβλήματα της ζωής. Ας ζητήσουμε τη βοήθειά Του και Αυτός θα μας βγάλει από κάθε δυσκολία. Μας περιμένουν θλίψεις, αλλά από τον Θεό μας παίρνουμε δύναμη, δεν καμπτόμαστε, δεν χάνουμε το θάρρος μας. «Ει ο Θεός μεθ' ημών ουδείς καθ' ημών» . Η πίστη μας γίνεται πηγή δυνάμεως, πηγή υπομονής, πηγή ψυχικού ηρωϊσμού, πηγή ειρήνης, αφού ο Θεός μας είναι Αυτός που απλόχερα μας δίνει τη χαρά και την ειρήνη.

Και μην λησμονούμε ότι, αν μερικοί δεν μπορούν να εργασθούν σωματικά μπορούν πνευματικά. Και αν πάλι ούτε πνευματικά μπορούν να εργασθούν μπορούν να προσευχηθούν. Η προσευχή εάν κατανύσσει και βγαίνει μέσα από την καρδιά και δεν παραμένει μόνο στα χείλη είναι εργασία. Ο Όσιος Ιωάννης ο Δομβοΐτης αισθανόμενος υποχρέωση σ' αυτούς που τον έτρεφαν, δηλαδή στο Μοναστήρι του, και έχοντας αδυναμία να βγάλει με υλικά αγαθά την υποχρέωση προσευχόταν γι' αυτούς με θερμή και με δάκρυα. Η προσευχή ήταν η εργασία του. Γι' αυτό και τον χρόνο εκτός προσευχής τον θεωρούσε χρόνο χαμένο. Έτσι, επέτρεπε στους επισκέπτες του, που και αυτοί ήσαν λίγοι, να συνομιλούν μαζί του για μισή ώρα και μόνον εάν από την επικοινωνία αυτή ο ίδιος ή ο συνομιλητής του είχαν ωφέλεια. Εάν η συζήτηση είχε μεγάλο πνευματικό ενδιαφέρον την παρέτεινε για ένα ακόμη τέταρτο. Ο περισσότερος χρόνος θεωρούσε ότι ήταν επιβλαβής, γιατί πρώτιστα

τον απομόνωνε από την αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Σωτήρα μας Χριστό, επικοινωνία που του γλύκαινε την καρδιά, του αναζωογονούσε τους πνεύμονες με το οξυγόνο της ζωής και του εξασφάλιζε την αιώνια σύνταξη στη Βασιλεία των Ουρανών.

Την προσευχητική εργασία εφαρμόζε αδιάλειπτα, γι' αυτό και αξιώθηκε ουράνιας χαράς, τιμής και δόξας, ο Όσιος Γέροντας Τύχων ο Αγιορείτης, κάποτε πνευματικός του Οσίου Παΐσιου, Ρώσος την καταγωγή. Όταν κάποιος τον επισκεπτόταν έβγαιναν μαζί έξω και καθόταν κάτω από μian ελιά μαζί του πέντε λεπτά. Μετά σηκωνόταν με χαρά και έλεγε:

- Εγώ τώρα κεράσματα.

Έβγαζε νερό από τη στέρνα και γέμιζε ένα κύπελλο για τον επισκέπτη. Έβαζε και στο δικό του τενεκεδάκι και έψαχνε μετά να βρει κανένα λουκούμι, άλλοτε κατάξηρο και άλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, το οποίο, όμως επειδή ήταν ευλογία του Παπα-Τύχωνα, δεν προξενούσε αηδία. Αφού τα ετοίμαζε, έκανε το σταυρό του, έπαιρνε το νερό και έλεγε:

-Πρώτα εγώ. Ευλογείτε!

Και περίμενε να του πει ο επισκέπτης την ευχή, «Ο Κύριος να σε ευλογήσει», αλλιώς δεν έπινε νερό. Μετά έδινε και αυτός την ευχή του. Την ευχή από τους άλλους την αισθανόταν ως ανάγκη, όχι μόνο από τους ιερωμένους ή τους μοναχούς, αλλά ακόμη και από τους λαϊκούς, μικρούς και μεγάλους στην ηλικία.

Μετά από το κέρασμα περίμενε να δει εάν ο επισκέπτης του ήταν αργόσχολος ή είχε νόημα η επίσκεψή του. Εάν καταλάβαινε ότι τον επισκέφθηκε μόνο και μόνο για να περάσει την ώρα του τότε έλεγε:

- Παιδί μου, στην κόλαση θα πάνε και οι τεμπέληδες, όχι μόνο οι αμαρτωλοί.

Εάν εκείνος δεν έφευγε ο Γέροντας τον άφηνε με διάκριση, έμπαινε στο Ναό και προσευχόταν. Έτσι ο επισκέπτης αναγκαζόταν να φύγει. Φυσικά, δεν λυπόταν ποτέ ο Παπα-Τύχων τον κόπο και το χρόνο, όταν έβλεπε πνευματικά ενδιαφέροντα στους ανθρώπους. Τότε, ενώ με το στόμα συμβούλευε, με την καρδιά και το νου προσευχόταν. Αυτή ήταν η εργασία του, εργασία θεάρεστη που του εξασφάλιζε χαρά ψυχική, αλλά και τα ένημα για τις ουράνιες απολαβές, τη δόξα και την τιμή κοντά στον αγαπημένο του Ιησού.